Blanka Malá

Láska ve špičce italské boty

KAZDA

Láska ve špičce italské boty

Blanka Malá

KAZDA

Knížku věnuji svým dětem:
Mirce, Vojtovi a Justýně Anně,
kamarádce Rózi,
která mě v psaní všemožně podporovala,
a především Agostinovi,
díky kterému je ten příběh opravdový
a každým dalším dnem má pokračování…

S láskou Bianca

ROMA
TROPEA

Podle nosa poznáš kosa

Nejspíš za to mohl můj nos – je špičatý s úzkými nosními dírkami a v horní části na něm mám hrbolek. Když ho náhodný pozorovatel vidí z profilu, nepochybuje o tom, že jsem se narodila v Řecku, nebo jsem dokonce blízká příbuzná Marthy a Teny Elefteriadu, pěveckého dua sedmdesátých let. Můj antický nos mi naštěstí nikdo nikdy nehaněl, a tak jsem neměla ani důvod toužit po malém, roztomilém pršáčku hodném princezen. Navíc jsem nebyla princeznovský typ, a když už jsem si oblékla princeznovské šaty, rozhodně jsem měla blíž k Šeherezádě než ke Zlatovlásce. Stejně jako sochy antických žen jsem měla nejen ostře řezaný nos, ale i plné boky. Ani z těch jsem mindrák neměla, protože můj děda říkával, že „ženská bez prdele je jak týden bez neděle“, a já jsem tak měla kompletních sedm dní.

Když jsem si ve svých osmnácti letech obarvila vlasy načerno, nikdo, kdo opravdu neznal dobře moji rodinu, nepochyboval o mém exotickém rodokmenu a na fotografiích vylučoval jakékoliv genetické spojení s mými rodiči. Že by se moje modrooká máma s nosem jako knoflík zapomněla v pětašedesátém s nějakým jižanem? To opravdu ne. Do mého táty se zamilovala v sedmnácti, a hned jak nabyla plnoletosti, si ho také vzala. Po svatbě spolu žili v Sedličkách

u Jičína a tam byla větší pravděpodobnost potkat Rumcajse než nějakého horkokrevného Řeka, který by ji svedl. O mém otci tak nemůže být pochyb.

Podle vyprávění příbuzných jsem už odmala byla zvídavé a temperamentní dítě, které zpívalo, recitovalo, tančilo a mělo rádo společnost. Švihadlo jsem nepoužívala ke skákání jako moje spolužačky, ale byl to můj první mikrofon, do kterého jsem si zkoušela moderovat. A mámin lak na vlasy značky Lybar? Tak ten jsem povýšila na svůj první bezdrátový mikrofon. Už v dětství bylo jasné, že nebudu ta, co sedává v koutě, a svoje herecké a moderátorské schopnosti jsem si testovala na mladším bratrovi a především na příbuzných, kteří jen nechápavě kroutili hlavou, po kom to dítě zdědilo takový temperament.

Vzhled jižanky jsem v pubertě ještě umocnila černou kajalovou tužkou, kterou jsem si rámovala velké oříškově hnědé oči. Táta se mohl zbláznit, a když mě doprovázel k umyvadlu si líčidla smýt, argumentoval tím, že je to pro mé dobro, že vypadám, jako když nám doma bouchla kamna. A já se přitom chtěla podobat Sophii Loren! Když jsem na střední objevila v Tuzexu kazetu se stíny značky Pupa, byla jsem ochotná obejít se i týden bez svačin, jen abych si ta italská zkrášlovadla mohla koupit. Nemusela jsem se příliš snažit o to, abych vypadala exoticky, vždycky jsem byla trochu jiná než všechny moje spolužačky. Tu odlišnost jsem si poměrně užívala.

A teď? Stojím před zrcadlem a musím konstatovat, že po padesátce exotiky jednoznačně ubylo, naopak přibylo kilogramů, kterým jsem sice několikrát vyhlásila válku, ale vždycky to dopadlo příměřím. Vzdala jsem se havraních vlasů a pokorně se stala zase zrzkou, které měděná barva ladí k olivové pleti. Antický nos mi ale zůstal a s ním

i temperament, díky němuž mám dostatek energie na všechny ty vylomeniny, kterých jsem se v životě dopustila a stále ještě dopouštím.

Letos už jsem na dortu měla napsáno 53. Ta čísla jsem chtěla nenápadně prohodit, ale když jsem si vzpomněla na svých 35 let, rychle jsem je zase vrátila zpátky a svůj skutečný věk vzala na milost. Tenkrát, v pětatřiceti, jsem sice měla mnohem vypnutější pleť a pevnější prsa, ale rozumu ani za mák. Takže bych asi neměnila, tak hrozné to po padesátce zase není. Když si vzpomenu na svoji maminku, v padesáti letech nosila po většinu dne propínací zástěru, její jedinou zálibou bylo o víkendu navařit a napéct vnoučatům a pošťačka jí v třiapadesáti přinesla první důchod.

A já? Nechodím v zástěře, ani když vařím, nosím deseticentimetrové podpatky, používám rtěnku Dior odstín 999, baví mě cestovat, fotit, natáčet storíčka na Instagram a důchod dostanu až v pětašedesáti. Možná.

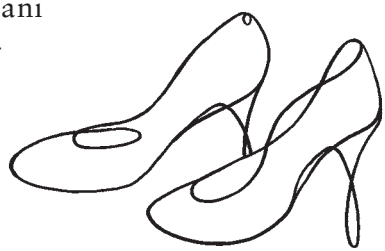

Rozhodně vím, že nechci skončit v klubu s těmi ženami, co po padesátce rezignovaly na život, sledují nekonečné seriály, stěžují si na chrápajícího manžela, kterého zajímá už jen pivo a fotbal, a jejich jedinou radostí jsou vnoučata nebo pes, kterého si pořídily, když se děti odstěhovaly z domu. Navzdory svému věku chci ještě cestovat, potápět se, naučit se kormidlovat loď, studovat cizí jazyky a třeba si i zkusit žít v jiné zemi.

Někdy si říkám, že to ten nahoře pomotal, když jsem se narodila tady v Čechách, a ne v zemi s řecko-latinskými kořeny, kam mě to odjakživa táhlo. Žít tam, to by bylo něco!

Už jen ten jejich způsob komunikace. Jen Italové se umí vyjadřovat všemi částmi těla tak, jak to neumí snad žádný jiný národ, a bez ohledu na věk si každý den užívají život na sto procent. Jsou energičtí, velmi kontaktní, jsou to herci a jejich život často připomíná jedno velké divadlo. Umí si vychutnat nejenom každé sousto svého skvělého jídelníčku, ale také každou minutu svého života. A to se naučit nedá, s tím se prostě musíte narodit.

Itálie se mi dostala pod kůži už ve škole. V zeměpise mě zaujal tvar Apeninského poloostrova, protože připomínal kozačku s podpatkem, a po takových botách jsem už od třinácti let toužila. K mé lásce k jihu napomohl i táta, který nepokrytě miloval Sophii Loren a se kterým jsme společně sledovali italské filmy. Máma byla v klidu, protože přes obrazovku ji nějaká Sophia, Gina nebo Ornella nemohly ohrozit.

Často jsem přemýšlela o tom, jaké je to žít u moře a jestli je tak slané, jak se o něm říká. Moji spolužáci sice jezdili do Jugoslávie, ale my v létě sušili seno pro našich šedesát králíků a místo moře jsem se musela spokojit s plechovou vanou na zahradě. Když byli naši ve velkém rozmaru, vyjeli jsme si k rybníku do Jinolic. K moři jsem se chtěla podívat co nejdřív, ale podařilo se mi to až v pětadvaceti.

Když jsem do Itálie přijela poprvé, byl to neskutečný pocit, který se dost dobře ani nedá popsat. Když jsem moře spatřila, věděla jsem, že to není naposledy, že bez něj už nemůžu a nechci žít. Omámená vůní moře, oregana, bazalky a piniových hájů, okouzlená západy slunce a jídlem, které bylo tak jiné než tlačenka s cibulí a nedělní řízek, jsem se po týdnu nechtěla vrátit do Čech. Chtěla jsem bydlet v Itálii, v Benátkách sypat holubům, do práce jezdit lodním taxi a na víkend vyrazit třeba do Rimini nebo do Říma.

Napoprvé jsem sice poznala jen malou část Itálie – a ještě ke všemu sever –, ale i tak jsem se do této země bezhlavě zamilovala.

Po týdnu pro mě byla cesta autobusem vracejícím se s dovolenkáři z Bibione vyloženě utrpením. Zatímco se většina z nich hlasitě bavila o tom, jak se těší domů na svoje vepřo knedlo zelo a jak ti Italové mohou jíst pořád dokola jenom ty svoje nudle, já mlčky trpěla, že se s každým kilometrem vzdaluju zemi, ve které se mi chtělo zůstat. Jak budu teď žít bez těch chutí, vůní, gest a bez moře? Svoje zoufalství jsem neschovala ani za velké černé brýle.

„Copak, slečno, vy se netěšíte domů?“ všiml si mého ztrápeného výrazu soused přes uličku v autobuse. „Vždyť ti Italové tady na sebe pořád jen křičí. Všimla jste si, jaký tady mají nepořádek? To u nás nikde neuvidíte,“ vyjmenovával mi pupkatý čtyřicátník výhody, proč se vrátit na rodnou hroudu.

„Netěším,“ hlesla jsem. „A nejradši bych z toho autobusu vystoupila,“ dodala jsem vzápětí.

„No tak si vystupte, opálená jste a s tím vaším jižanským nosem sem zapadnete jedna dvě. Viď, mámo?“ uchechtl se a otočil se na svou ženu, která seděla vedle něj a listovala si v časopise cestovní kanceláře.

Že je jeho rada nevhodná, pochopil, až když do něj dloubla loktem, že to trochu přepísknul, a snažila se trapnou situaci zachraňovat.

„Nezlobte se, slečno, můj Pepa se s tou svou náturou a nevymáchanou hubou jednou přimotá i praseti do žrádla,“ omlouvala manželovu poznámku o mém nose a káravě se na svého muže podívala.

„V pohodě,“ ujistila jsem oba, že se mě to nedotklo. Naopak. Vypadat po týdnu u moře víc jako Italka než Češka

mi lichotilo. Prohrábla jsem si černé vlasy a dala si do nich sluneční brýle.

„Kdepak Řekyně, Italka!“ rozklíčovala jsem si v duchu pravděpodobný původ svého nosu. Máma v tom byla nevinně a nejspíš i babička, ale co třeba moje prapraprababička? Toužebně jsem si přála, aby v žilách mých předků kolovala italská krev. Kdo ví, třeba na to jednou přijdu, utěšovala jsem svou zvědavost a byla jsem přesvědčená o tom, že v hloubi mých chromozomů to tam někde určitě je.

Míjeli jsme ceduli „Udine“, když jsem sama sobě slíbila, že se do Itálie brzy zase vrátím. A možná i napořád.

Poděkování

Děkuji všem přátelům a známým, kteří mě svou neutuchající zvědavostí, kdo je ten „italský kluk“, posunuli až do bodu, kdy jsem o své lásce k Agostinovi a Itálii začala psát, dále Nakladatelství KAZDA za důvěru, trpělivost a profesionální práci, která je nezbytná na cestě vedoucí od rukopisu až k tištěné knize, děkuji Itálii, která mi poskytla zázemí a neustále mě inspiruje, a vám čtenářům za čas, který věnujete tomu, abychom se prostřednictvím knihy trochu poznali…

Blanka Malá

Obsah

Podle nosa poznáš kosa 7
Číslo pět ještě žije..... 13
Přání..... 20
Siréna..... 30
Třikrát se vdej..... 42
Ucho..... 49
Amore mio..... 56
Festival pozitivních citů..... 63
Návrat..... 71
Velké divy..... 82
Cib, cib, cibulenka..... 93
Láska je slepá..... 100
Jiný kafe..... 111
Palombaro..... 119
Jahody..... 129
Topolino..... 140
Ti amo..... 155
Peppe..... 168
Prázdniny v Římě..... 179
Ferragosto..... 188
Medúzy..... 203
Za pět minut dvanáct..... 215
Tagliatelle..... 233
Co bude, bude..... 250
Poděkování..... 253

Když je vám třiapadesát, jste sice úspěšná rozhlasová moderátorka, ale v osobním životě za sebou máte dva rozvody a ani ve třetím manželství se necítíte šťastná, k dalším životním změnám už příliš odvahy nemáte. I přesto se Blanka jednoho rána probudí, najde v sobě sílu vzdát se pohodlného postu manželky, požádá o rozvod a odjede sama na dovolenou do Kalábrie. Netuší, že jedno přání, které zcela nevinně napsala na lístek v kostelíku v Tropee, se začne den po dni pomalu plnit.

Nechte se vtáhnout do příběhu, který píše sám život a který se odehrává na mysu Capo Vaticano ve slunné Kalábrii, v pověstné špičce italské boty, která tolik okouzlila autorku.

ISBN 978-80-7670-110-6
9 788076 701106
www.knihykazda.cz